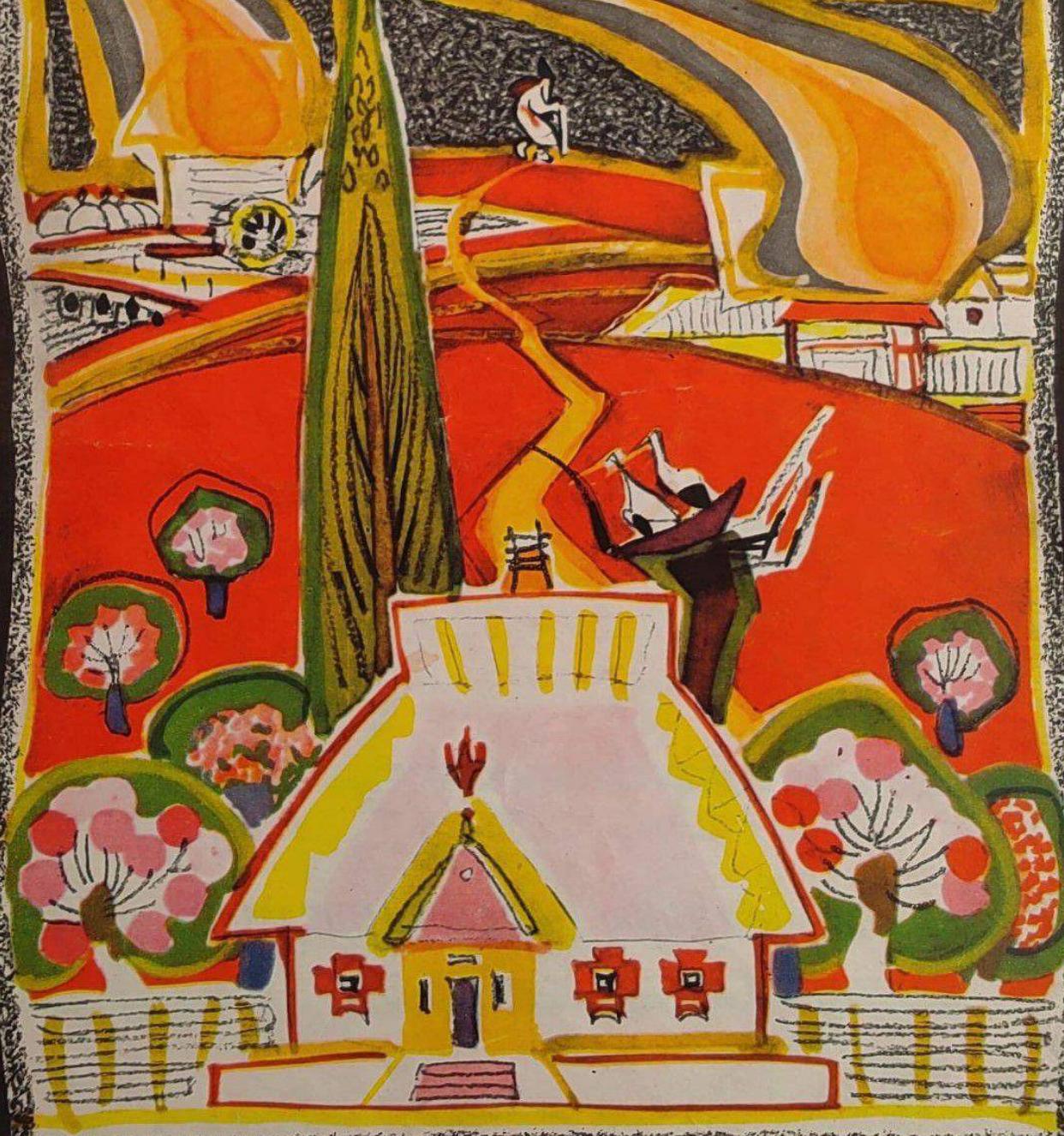
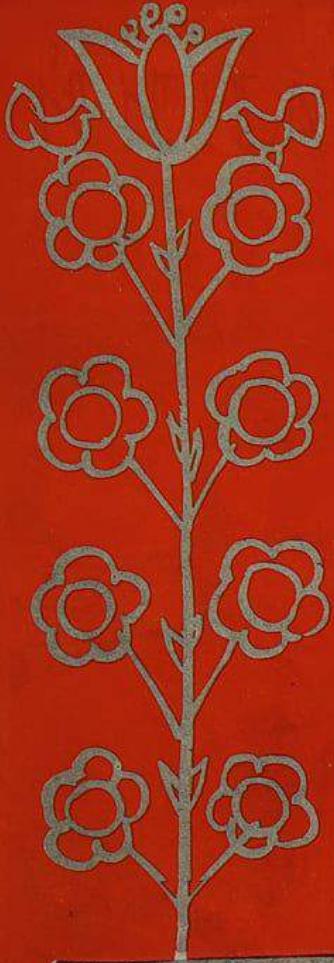

Имя названий **БАТЬКО**

Видавництво дитячої літератури „Веселка”

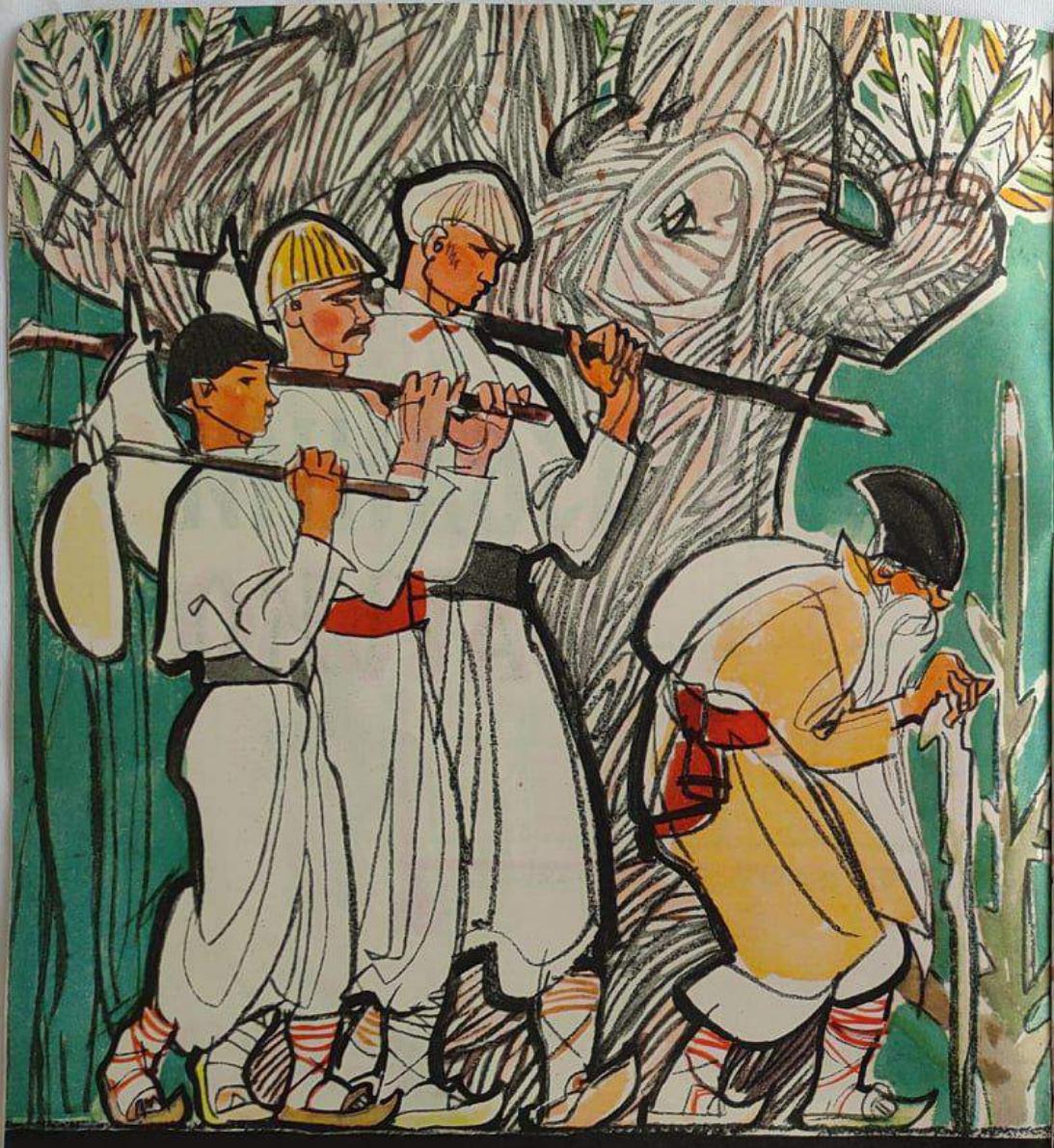

Київ - 1967

НАЗВАНИЙ БАТЬКО

УКРАЇНСЬКА
НАРОДНА
КАЗКА

З

осталося три брати сиротами — ні батька, ні неньки. І дома нема нічого — ні хазяйства, ні хати. Ото й пішли вони всі втрьох найматися. Аж іде дід старий-старий, борода біла.

— Куди це ви, дітки, йдете?

А вони кажуть:

— Найматися.

— Хіба в вас сво-
го хазяйства нема?

— Нема, — ка-
жуть. — Якби до доб-
рого чоловіка в най-
ми попасти, то ми б
йому по правді роби-
ли, по ширості слуха-
лися і за рідного бать-
ка його мали б.

Тоді дід і каже:

— Добре! Коли
так, то будьте ви мені
сини, а я вам батько.
Слухайте мене, то я
з вас людей пороб-
лю, навчу, як жити,

з правдою не розми-
наючись.

Згодилися вони та
й пішли з тим ді-
дом. Ідуть темними
лісами, широкими по-
лями. Ідуть та й
ідуть, коли бачать —
аж стоїть така хат-
ка чепурна, біленька,
в вишневому садку,
квітками обсаджена.
Вибігає з хатки дів-
чина, така гарна, як
та квіточка. Глянув
на неї старший брат
та й каже:

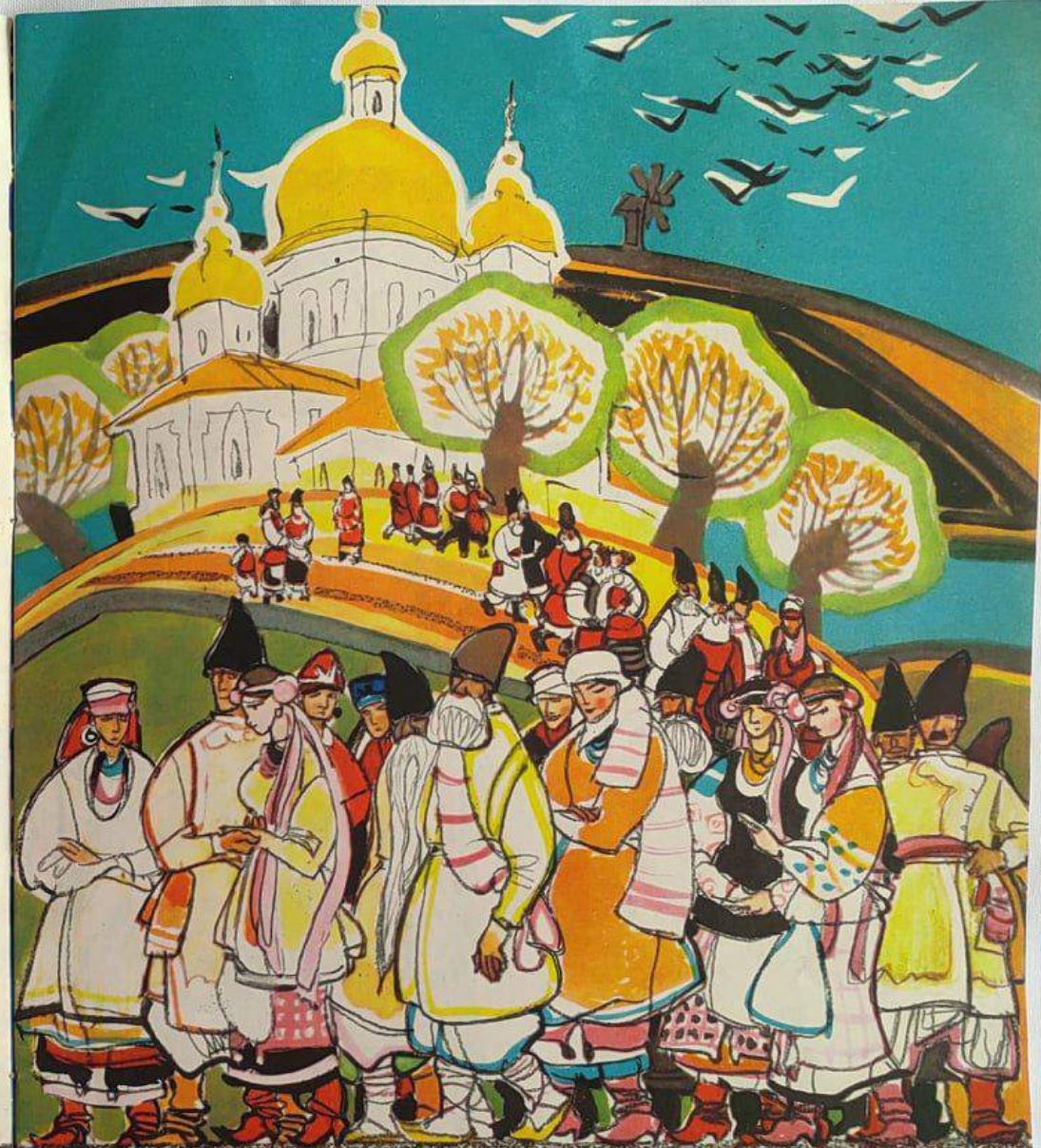

— Коли б мені цю дівчину посватати, та
що щоб були в мене воли та корови!

А дід-батько й каже:

— Добре, ходім сватати! Буде тобі дівчина,
будуть у тебе воли й корови. Живи щасливо,
та тільки за правду не забувай!

Ото вони й пішли сватати ту дівчину.

Висватали її, відгуляли весілля.

Вже старший брат справжнім хазяїном став і в тій хаті жити зостався.

Ідуть вони далі — вже втрьох.

Коли бачать — знову стоїть хата гарна, а коло неї млин і ставочок, і дівчина гарна щось робить коло хати — така працьовита. То підстарший

брат тільки глянув та й каже:

— Коли б мені ту дівчину за себе взяти, та щоб млин і ставочок мені, то я б у млині сидів та й хліб мав би, поки мого й віку.

А дід-батько й каже:

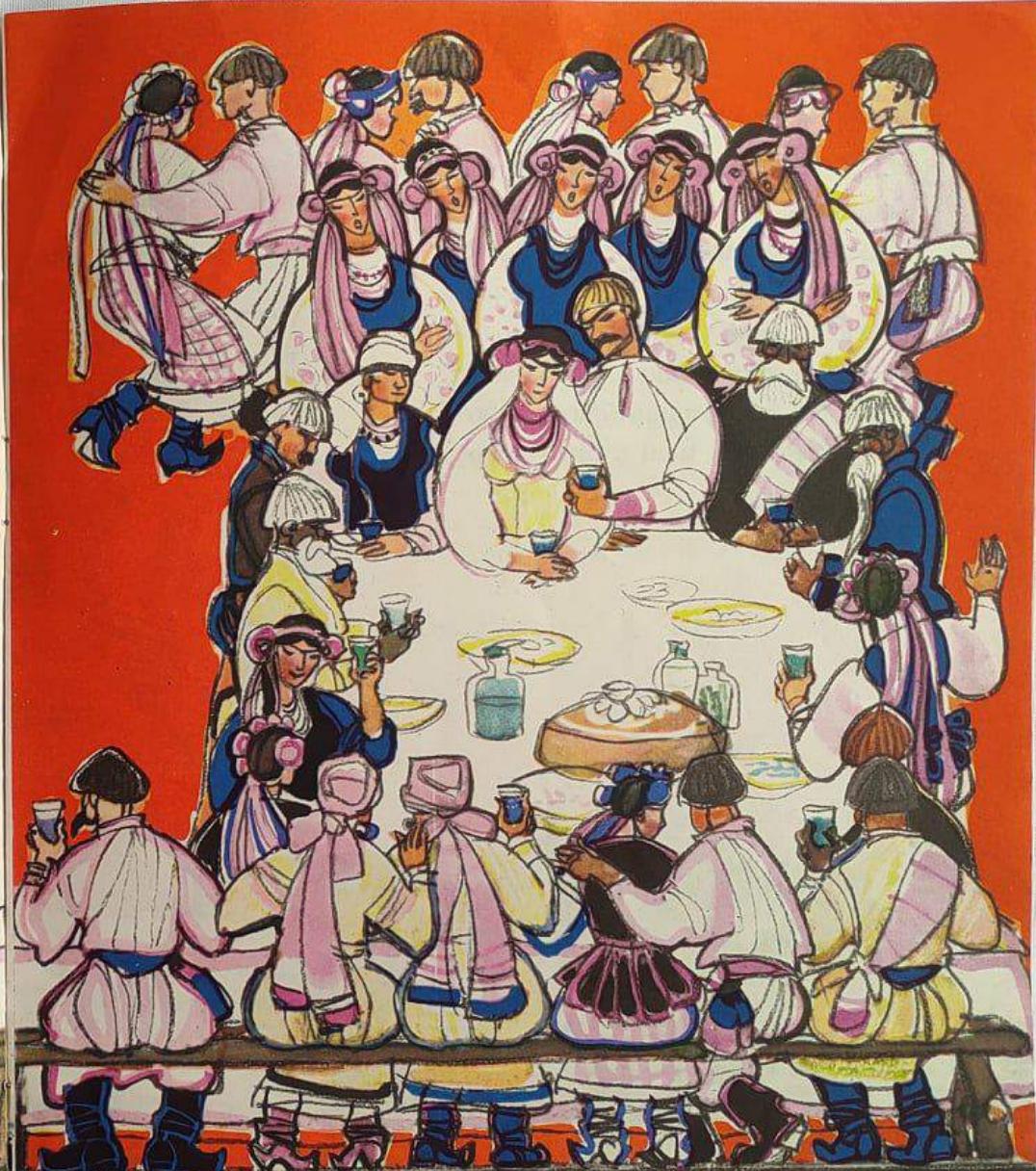
— Добре, синку, так і буде!

Зараз вони пішли в ту хату, посватали

дівчину, уже підстарший брат до тієї дівчини в прийми пристає. Відгуляли весілля. Тоді й каже дід-батько:

— Ну, синку, тепер живи щасливо, та гляди, за правду не забувай!

Та ї пішли собі вже вдвох:
дід-батько та найменший син.
Ідуть, коли бачать — хатка вбо-
га стоїть, і дівчина виходить
з хати, гарна дуже, як зірочка
ясна, а вбога така, що лата на
латі. То найменший брат і каже:

— Коли б мені з цією дівчи-

ною одружитись, то робили б ми,
і хліб у нас був би, і не забува-
ли б ми і про вбогих людей: і са-
мі їли, і людей наділяли б.

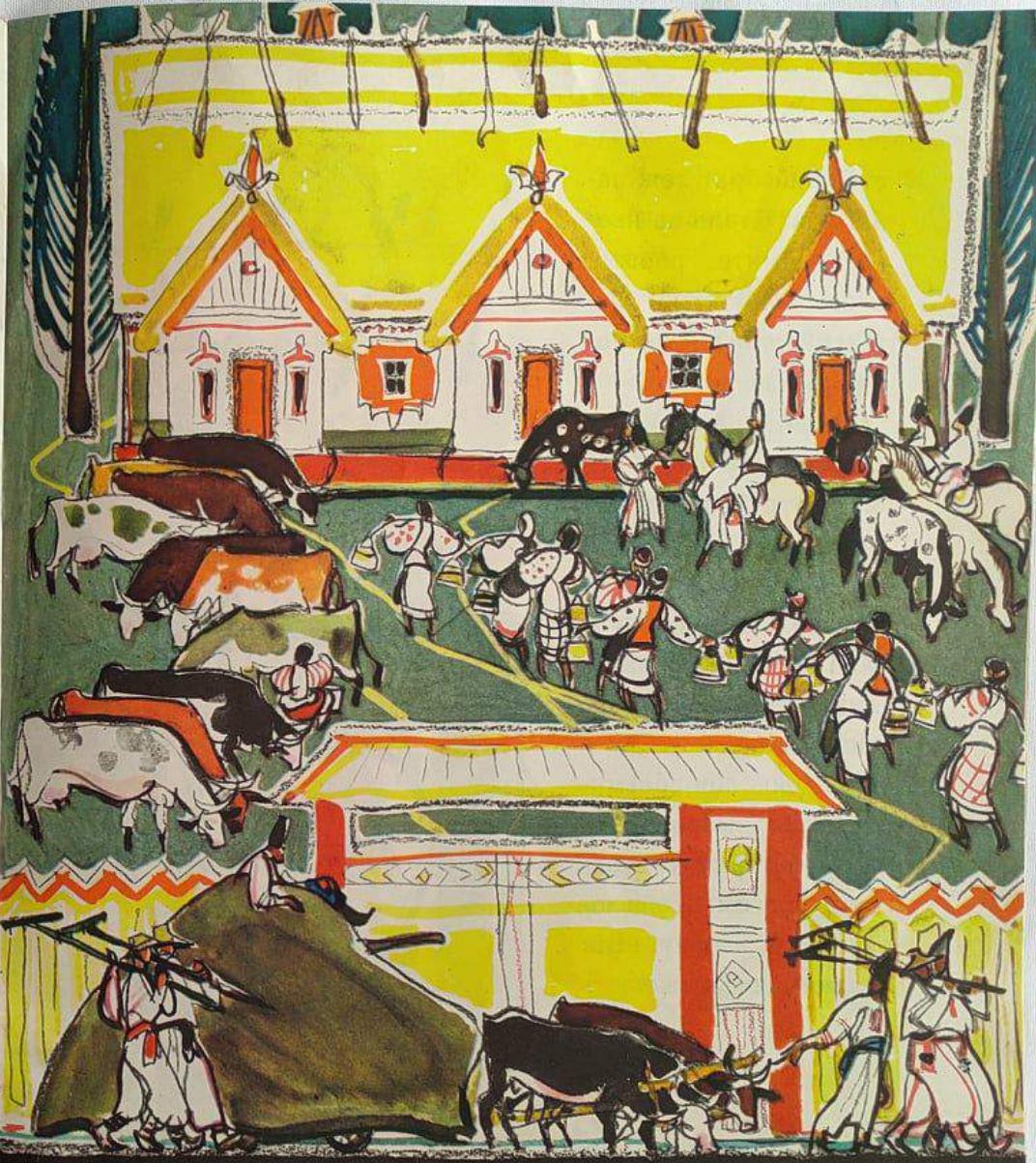
То дід-батько й каже:

— Добре, синку, так і буде.
Гляди ж тільки: правди не за-
бувай!

Оженив і цього сина та й пішов собі по світах.

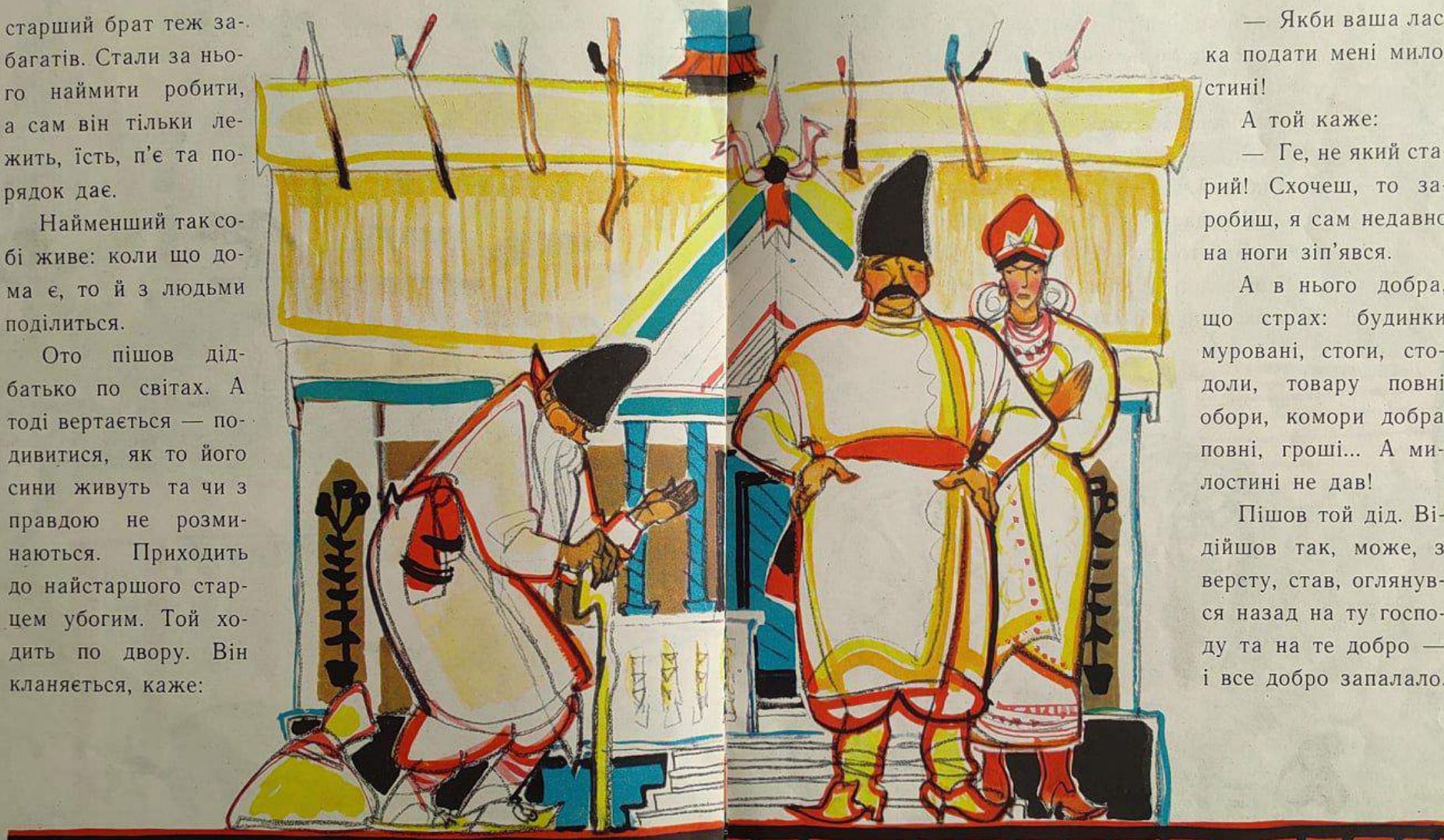
А три брати живуть. Старший брат так забагатів, що вже будинки собі помурував, червінці складає та тільки про те й думає, як би йому тих червінців найбільше постягати. А щоб убогому чоловікові запомогти, то того й не нагадуй — дуже скупий був. Під-

старший брат теж забагатів. Стали за нього наймити робити, а сам він тільки лежить, єсть, п'є та порядок дає.

Найменший так собі живе: коли що думає, то й з людьми поділиться.

Ото пішов дідбатько по світах. А тоді вертається — подивитися, як то його сини живуть та чи з правдою не розминаються. Приходить до найстаршого старцем убогим. Тойходить по двору. Він кланяється, каже:

— Якби ваша ласка подати мені милостині!

А той каже:

— Ге, не який старий! Схочеш, то заробиш, я сам недавно на ноги зіп'явся.

А в нього добра, що страх: будинки муровані, стоги, стололи, товару повні обори, комори добра повні, гроші... А милостині не дав!

Пішов той дід. Відійшов так, може, з версту, став, оглянувся назад на ту господу та на те добро — і все добро запалало.

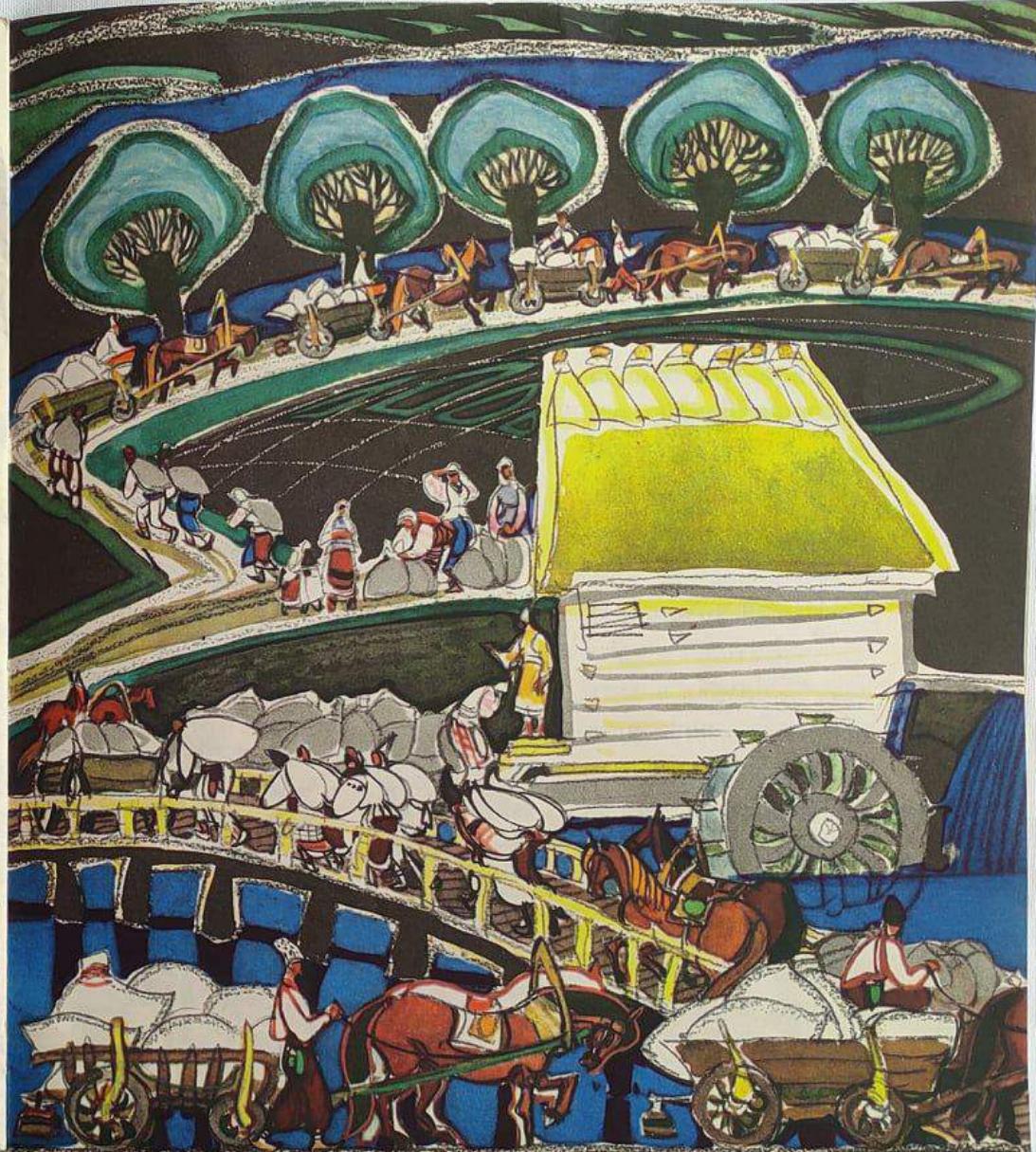
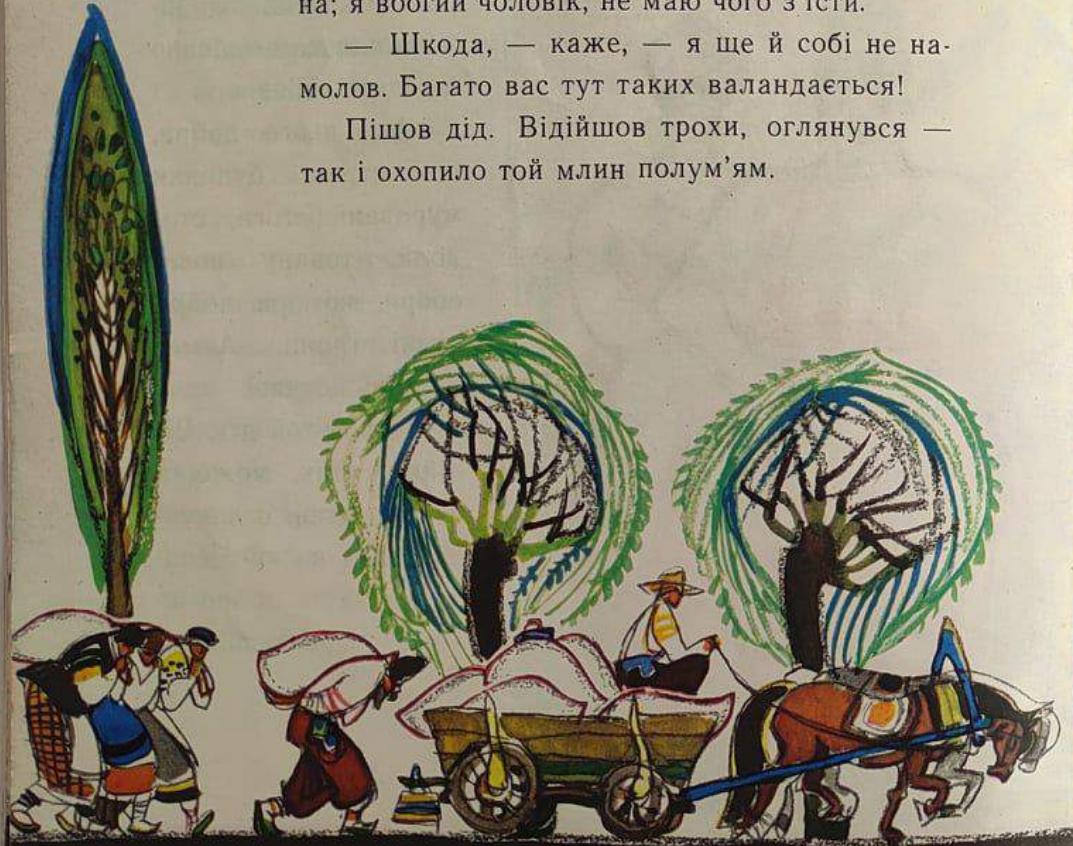

Пішов він тоді до підстаршого брата. Приходить, а в того й млинок, і ставок, і хазяйствечко гарне. І сам він у млині сидить. От дід уклонився низенько та й каже:

— Дай, чоловіче добрий, хоч трохи борошна; я вбогий чоловік, не маю чого з'їсти.

— Шкода, — каже, — я ще й собі не намолов. Багато вас тут таких валандається!

Пішов дід. Відійшов трохи, оглянувся — так і охопило той млин полум'ям.

Приходить дід до третього брата. А той живе вбого, хатка невелика, тільки чистенька. Прийшов дід, та такий уже зробився обшарпаний, обіданий.

— Дайте, — каже, — хоч шматочок хліба!

То той чоловік:

— Ідіть, — каже, — дідусю, в хату, там вас нагодують і з собою дадуть.

Приходить він у хату. Жінка як глянула на нього, що він такий обіданий, пожаліла його, пішла в комору, внесла шта-

ни, сорочку внесла, дала йому. Надів він. Так як надівав, вона глянула, аж у нього на грудях рана велика, така страшна!.. Посадила вона його за стіл, нагодувала, напоїла... А тоді чоловік і питается:

— Скажіть мені, дідусю, з чого це у вас рана на грудях?

— А це, — каже, — така в мене рана, що від неї мені скоро смерть буде. Тільки мені день і зостався жити.

— Оце лиxo! — каже жінка. — І нема на неї ніяких ліків?

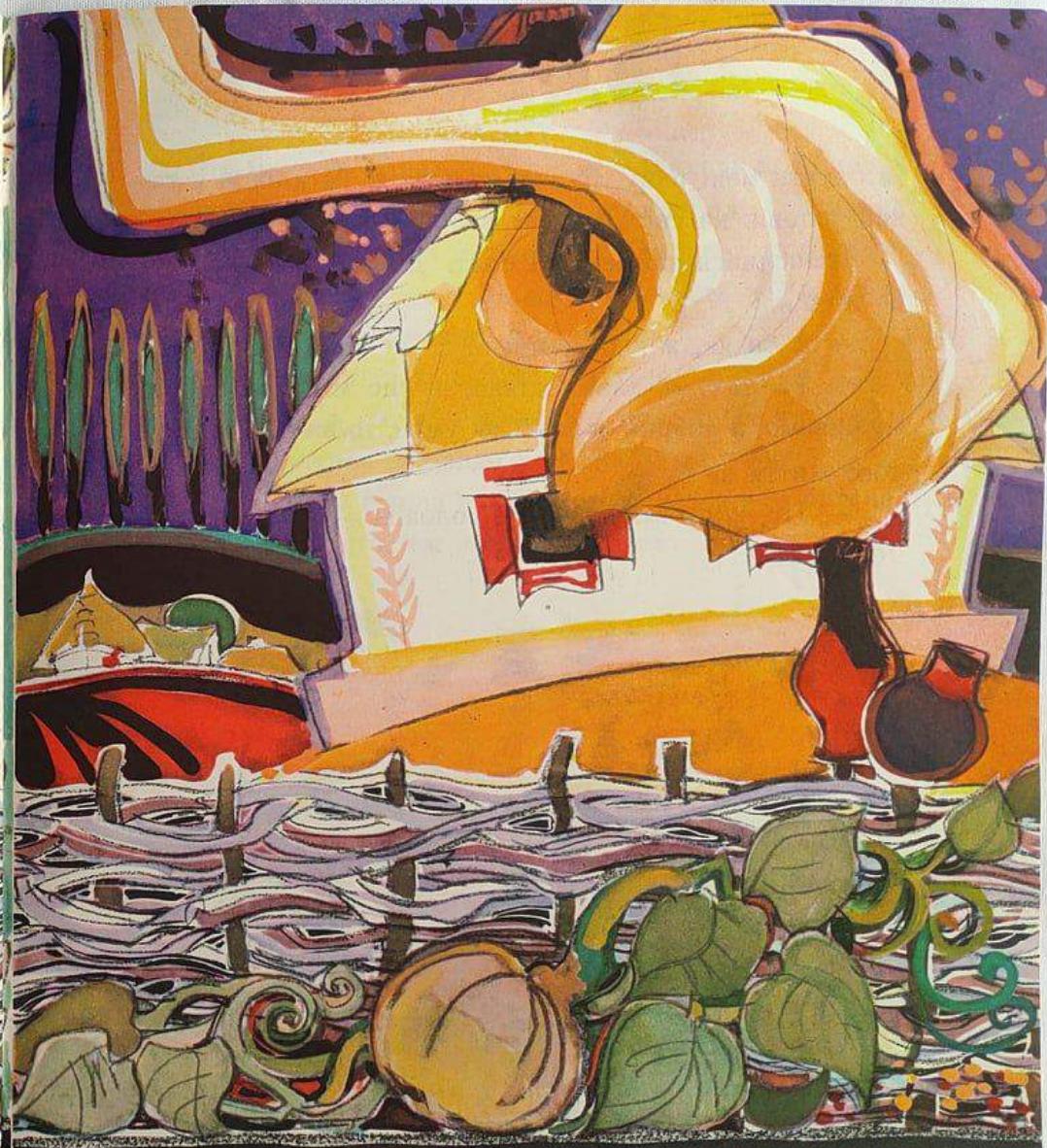

— Є, — каже дід, — та тільки ніхто тих ліків не дасть, хоч кожен може.

Тоді чоловік і каже:

— А чому ж не дати? Аби міг! Кажіть які.

— Та такі, — каже дід, — як хазяїн сам візьме та підпалить свою хату, та все його добро згорить, треба взяти того попелу та й

затоптати мені рану, то тоді загоїться. Та хіба ж є такий чоловік на світі, щоб те зробив?

Замислився найменший брат. Довго думав, а тоді до жінки:

— А ти як, жінко, думаєш?

— Та так, — каже жінка, — що ми хату вдруге наживемо, а добрий чоловік як умре, то вже йому другого життя не буде.

— Ну, коли так, — каже чоловік, — то винось дітей з хати!

Повиносили вони дітей, самі повиходили. Глянув чоловік на хату — жалко йому свого добра! А чоловіка ще жалкіше! Взяв та й підпалив. Так ураз хата полу-м'ям і взялася — де й ділася. А замість неї постала інша хата, така гарна та пишна.

А дід стоїть та тільки всміхається.

— Бачу, — каже, — сину, що з вас трьох тільки ти й не розминувся з правдою. Живи ж щасливо!

Тут відразу пізнав чоловік свого названого батька. Кинувся до нього, аж його вже й нема.

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

НАЗВАННЫЙ ОТЕЦ
Украинская народная сказка

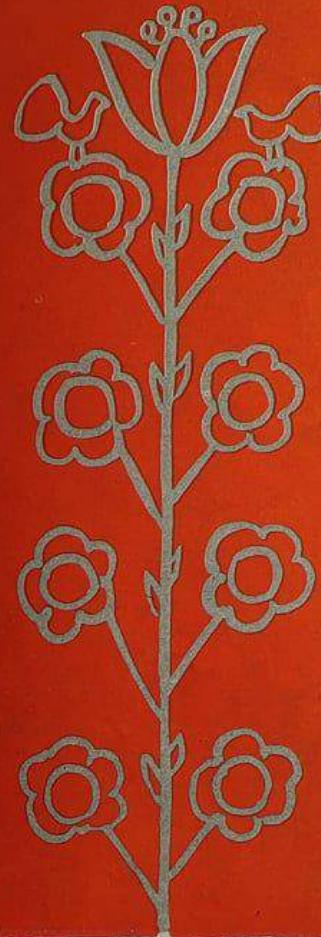
(На украинском языке)

Редактор М. П. Лисич
Художний редактор С. А. Гнатьєва
Техничний редактор Ф. Н. Ревник
Коректор В. В. Богаевский

Здано на виробництво 26 VII. 1967 р.
Підписано до друку 17. II. 1968 р.
Формат 60×90 $\frac{1}{4}$. Філ. друк. арк. 4.0.
Умовн. друк. арк. 4.0. Обл.-вид. арк. 4.05.
Тираж 150.000. Зам. № 929. Ціна 29 коп.

Папір № 1
Видавництво «Веселка». Кітів. Кіровська, 34.
Друкарська фабрика «Атлас» Комітету
по пресі при Раді Міністрів УРСР.
Ляйба, Зелена, № 2.

7-6-1
18-1967-М

МАЛЮНКИ

Н. Лопухової

29 коп.

